

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou v právní věci žalobkyně: **T. B.**, nar. ..., státní příslušnost Stát Eritrea, t. č. Zařízení pro zajištění cizinců Bělá - Jezová, 294 21 Bělá pod Bezdězem, zastoupené Mgr. Alexandrou Dubovou, pracovnící Organizace pro pomoc uprchlíkům se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Odbor azylové a migrační politiky, Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2013, č. j. OAM-264/LE-BE02-PS-2013, o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2013, č. j. OAM-264/LE-BE02-PS-2013, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 8. 10. 2013, č. j. OAM-264/LE-BE02-PS-2013, jímž

byla žalobkyni podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), uložena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v Bělé pod Bezdězem – Jezové (dále jen „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 5. 2. 1014.

V žalobě uvedla, že do České republiky (dále jen „ČR“) přicestovala 1. 10. 2013 a téhož dne se dobrovolně dostavila na Obvodní ředitelství policie Praha III za účelem učinění prohlášení o úmyslu požádat v ČR o mezinárodní ochranu z důvodu obavy o svůj život v případě návratu do země původu a dalších zemí, konkrétně Libye a Súdánu. Žalobkyně u sebe neměla žádné doklady, neovládá český jazyk. Do protokolu o vyjádření účastníka řízení uvedla, že v zemi původu byla vyvražděna celá její rodina, z Eritrey uprchla se svým manželem, strávili 4 dny na moři, a že se v případě návratu do země původu bojí o svůj život.

V tentýž den, tedy 1. 10. 2013, byla žalobkyně Policií ČR zajištěna podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb. o Policii ČR, a převezena do sídla žalovaného správního orgánu. Policie ČR následně zahájila řízení o správním vyhoštění a vydala rozhodnutí o zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců, č. j. KRPA-372132-16/ČJ-2013-000022, na základě kterého byla žalobkyně zajištěna v ZZC za účelem správního vyhoštění na dobu 90 dnů ode dne omezení osobní svobody. Proti rozhodnutí policie o zajištění podala žalobkyně dne 8. 10. 2013 žalobu k Městskému soudu v Praze prostřednictvím žalovaného. O žalobě nebylo dosud rozhodnuto.

Žalobkyně dále uvádí, že prostředí v ZZC je pro ni zcela nevyhovující, a to z důvodu nedostatku psychologické pomoci, sociálních aktivit, kulturních a jazykových vazeb, které jsou nezbytné vzhledem k jejímu postavení jakožto žadatelky o mezinárodní ochranu. Žalobkyně dále uvádí, že se ocitla na území ČR zcela osamocena, bez podpory manžela, od kterého byla v průběhu útěku z vlasti odloučena. Dále žalobkyně uvádí, že její psychický stav se za dva týdny zajištění v ZZC výrazně zhoršil, v důsledku čehož vyhledala v ZZC psychologickou pomoc. Tato ale dle názoru žalobkyně není dostačující, a to i vzhledem k tomu, že její psychické problémy jsou důsledkem zajištění v uzavřeném zařízení a pocitů frustrace.

Namítá porušení § 46 odst. 1 písm. c) zákona o azylu, neboť uplatnění povinnosti setrvat v ZZC je vázáno na splnění několika zákonných podmínek. V daném případě je to prokázání podmínky, že by žalobkyně mohla představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek za současného předpokladu, že uplatněný postup nebude v rozporu s mezinárodními závazky, kterými je ČR vázána. Podle žalobkyně pochybil žalovaný v obou směrech. Pokud jde o nebezpečí pro veřejný pořádek je žalobkyně přesvědčena, že žalovaný překročil meze správního uvážení. Odkázala na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151, v němž uvedený soud zaujal právní názor k výkladu pojmu „veřejný pořádek“ a konstatoval, že narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1991 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. I v takovém případě je nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.

Žalobkyně je přesvědčena, že není dán důvod k jejímu umístění v ZZC, protože nepředstavuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Možnost existence tohoto nebezpečí dovozuje žalovaný z chování žalobkyně na základě informací, které si opatřil ze spisové dokumentace

policie. Žalovaný tak vychází pouze z důvodů, které vedly k zajištění žalobkyně za účelem správního vyhoštění. Žalovaný vůbec nezohlednil změnu postavení žalobkyně jakožto žadatelky o udělení mezinárodní ochrany, důvody, které jí vedly k prohlášení o mezinárodní ochraně, její aktuální psychický stav a vůbec další okolnosti relevantní pro vydání napadeného rozhodnutí. Žalovaný tak rozhodl zcela automaticky a nekriticky převzal skutkový stav zjištěný policií, ačkoli institut povinnosti setrvat v ZZC má jiný účel než institut zajištění za účelem správního vyhoštění. Žalovaný tak měl povinnost zjistit aktuální stav v čase vydání rozhodnutí. Žalovaný konkrétně uvádí pouze to, že žalobkyně narušila veřejný pořádek svým nelegálním pobytem a opakovaným nevycestováním z území ČR. Žalovaný přitom neuvádí, kdy žalobkyně opakovaně nevycestovala z území ČR, přičemž zjištění Policie ČR nasvědčují tomu, že žalobkyně je na území ČR prvníkrát a hned po přicestování byla zajištěna a objektivně tedy ani opakovaně nevycestovat z území ČR nemohla. Zároveň žalobkyně zdůrazňuje, že nemá historii předchozího porušení právního pořádku ČR, neboť jí nebylo uděleno ani správní vyhoštění a v tomto směru považuje žalobkyně napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

Žalobkyně se domnívá, že výše uvedené skutečnosti nemohou být samy o sobě považovány za dostatečný důvod k domněnce, že by žalobkyně mohla představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Stěží lze argumentovat tím, že nelegální pobyt žalobkyně na území představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, které by odůvodňovaly umístění žalobkyně v ZZC. V napadeném rozhodnutí nebyly navíc zohledněny individuální okolnosti života a její celková životní situace. Dle názoru žalobkyně měl žalovaný při posouzení nebezpečnosti pro veřejný pořádek vycházet z aktuálního skutkového stavu a zohlednit individuální okolnosti případu. Žalovaný měl přihlédnout i k tomu, že žalobkyně je žadatelkou o mezinárodní ochranu.

Podle žalobkyně bylo napadené rozhodnutí vydáno v rozporu s mezinárodními závazky. Praktickým dopadem vydání napadeného rozhodnutí je pokračující zbavení osobní svobody ve smyslu čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy, který garantuje právo na osobní svobodu. Toto právo má prvořadou důležitost v demokratické společnosti, je úzce spjato s principem právní jistoty a panství práva. Obecným účelem zmíněného článku Úmluvy je zajistit, aby nikdo nebyl zbaven osobní svobody na základě něčí libovůle. Jakékoli omezení osobní svobody musí odpovídat taxativně vymezeným výjimkám podle čl. 5 odst. 1 písm. a) – f) Úmluvy. Stát má zajistit, aby byla detence použita pouze po pečlivém posouzení její nezbytnosti v každém jednotlivém případě, jako přiměřená odpověď a na co nejkratší možnou dobu, přičemž je třeba nejprve zvážit méně invazivní nebo donucovací opatření k dosažení stanovených cílů. Žalobkyně dále namítá, že žalovaný se v případě žalobkyně s uvedenými závazky nevypořádal vůbec nebo nedostatečně a setrvání žalobkyně v ZZC není nezbytné ani přiměřené.

Dle názoru žalobkyně je rovněž nepřiměřená také délka povinnosti setrvat v ZZC. Žalovaný tuto dobu stanovil až do vycestování, nejdéle do 5. 2. 2014, což představuje maximální možnou dobu zajištění podle § 46a odst. 1 zákona o azylu, a vlastně předvídá negativní výsledek řízení o udělení mezinárodní ochrany, s jehož délkou se také nevypořádal. V napadeném rozhodnutí navíc zcela absentuje odůvodnění ohledně stanovení maximální délky povinnosti setrvat v ZZC. Nebyla zvažována ani alternativa k povinnosti setrvat v ZZC, např. možnost umístění do otevřeného pobytového střediska nebo hlášeného místa pobytu, což by bylo vzhledem k současné situaci žalobkyně vhodnější.

Žalobkyně současně upozornila na nejasný vztah institutu zajištění podle § 124 a násl. zákona o pobytu cizinců a povinnosti setrvat v ZZC podle § 46a odst. 1 a násl. zákona o azylu, hlavně co se týče celkové délky faktického zajištění a započítání délky předchozí povinnosti setrvat v ZZC v případě ztráty statusu žadatele o mezinárodní ochranu a případného opětovného zajištění, což dle názoru žalobkyně způsobuje značně nejisté postavení cizinců zajištěných na území České republiky a podle názoru žalobkyně neposkytuje záruky kvality zákona vyžadované Úmluvou a Evropským soudem pro lidská práva. V důsledku nejasnosti vztahu mezi oběma instituty se tím pak dle názoru žalobkyně uměle prodlužuje soudní přezkum zajištění, pro který zákonodárce stanovil přísné lhůty.

Žalobkyně dále poukázala na Směrnici ÚNHCR o zajištění, podle které nezákonný vstup nebo pobyt žadatelů o mezinárodní ochranu neposkytuje státu automaticky možnost žadatele zajistit nebo jiným způsobem omezit jeho svobodu pohybu. Žalovaný se zhodnocení toho, zda jsou skutečně splněny zákonné předpoklady pro vydání napadeného rozhodnutí, nevěnoval dostatečným způsobem. Napadené rozhodnutí postrádá náležitosti odůvodnění podle § 68 odst. 3 správního řádu, podle které je správní orgán povinen uvést důvody výroků, podklady pro jejich vydání, úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení. Žalovaný pouze velmi stručně rekapituluje informace získané ze spisového materiálu policie, což však nelze považovat za odůvodnění splňující nároky kladené zmíněným ustanovením správního řádu. Podle žalobkyně je zvláště v případech závažného zásahu jakým je faktické zbavení osobní svobody, nezbytné postupovat velmi pečlivě a odůvodnění výroků se věnovat velmi podrobně. I z tohoto důvodu by mělo být napadené rozhodnutí zrušeno nejenom pro nezákonnost, ale také pro jeho nepřezkoumatelnost.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že jím vydané rozhodnutí je plně v souladu se zákonem. Součástí odůvodnění napadeného rozhodnutí je popis porušování právního řádu ČR ze strany žalobkyně, která pobývala na území ČR v rozporu s právními předpisy, neboť pobývala na území ČR nelegálně a nevycestovala z území ČR. Navíc na území ČR vstoupila bez platného víza či pobytového oprávnění a rovněž bez dokladů osvědčujících její totožnost. Vzhledem k důvodnému podezření, že žalobkyně je osobou, u níž hrozí opakované nerespektování právního řádu ČR, dospěl žalovaný k odůvodněnému závěru, že žalobkyně představuje nebezpečí pro veřejný pořádek ČR, neboť závažně ohrožuje základní zájem společnosti, jímž je zájem na dodržování zákonů a respektování podmínek pobytu cizinců na území ČR (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 201, č. j. 3 As 4/2010. Došlo tak k naplnění zákonných podmínek k postupu podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Žalovaný rovněž upozorňuje na skutečnost, že žalobkyně sama své protiprávní jednání nepopírá a snaží se je vysvětlit tím, že převaděč ji ujišťoval, že je vše v pořádku.

Žalovaný je toho názoru, že tvrzení, že u žalobkyně mohly být použity jiné alternativy než setrvat v ZZC neodpovídá skutečnosti, neboť naplněním předpokladů aplikace ustanovení § 46 a odst. 1 písm. c) zákona o azylu došlo k postupu správního orgánu, jež je konformní se zákonem a zcela odůvodněný. Navíc má rozhodování státních orgánů o vstupu a pobytu cizinců svou ústavní dimenzi, již potvrzuje konstantní judikatura Ústavního soudu ČR (např. usnesení ze dne 7. 1. 2004, sp. zn. IV. ÚS 613/03, podle kterého *„je svrchovaným právem každého suverénního státu rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků na své území.“*

Rovněž žalobkyní napadená stanovená délka povinnosti setrvat v ZZC je plně zákonně konformní a vychází ze lhůty zakotvené v ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu. Žalobkyní

naznačené jiné možnosti neodpovídají jejímu případu. Stejně tak žalovaný odmítá tvrzení žalobkyně o údajně nejasném vztahu mezi zajištěním dle § 124 zákona o pobytu cizinců na území ČR a povinností setrvat v ZZC dle ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu, neboť tyto dva instituty existují vedle sebe a mají svůj zákonem stanovený účel, přičemž jejich aplikace nevyvolává žádné pochybnosti.

K čl. 31 Úmluvy OSN o právním postavení uprchlíků žalovaný uvádí, že se vztahuje pouze na osoby, které pocházejí přímo z území, kde jejich životy nebo svoboda byly ohroženy, což ale není případ žalobkyně, která sama v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 9. 10. 2013 potvrdila, že se při své cestě do ČR nacházela v pro ni neznámých dalších státech, navíc směřovala do USA a ČR tedy pro ni nebyla cílovým státem.

Žalobkyni vytýkané nedostatečné odůvodnění správního rozhodnutí pak žalovaný pokládá za odporující obsahu spisu, neboť žalobou napadené správní rozhodnutí je odůvodněno řádně a přezkoumatelným způsobem.

Soud po přezkoumání napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné a to z důvodu nesprávného posouzení věci po právní stránce a nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí konstatoval, že dne 6. 10. 2013 učinila žalobkyně v ZZC prohlášení o mezinárodní ochraně. Z informací poskytnutých policií podle § 87 odst. 1 zákona o azylu plyne, že dne 2. 10. 2013 bylo s žalobkyní zahájeno řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a že ještě téhož dne byla žalobkyně policií zajištěna podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a umístěna do ZZC (poznámka soudu: oznámení o zahájení řízení, ani rozhodnutí o zajištění není součástí předloženého správního spisu). Dne 1. 10. 2013 se žalobkyně dostavila na policii, sdělila, že je státní příslušnicí Státu Eritrea. Nepředložila žádný doklad totožnosti. Lustrací bylo zjištěno, že žalobkyně pobývá na území ČR bez platných dokladů a tudíž neoprávněně; cílovou zemí byly Spojené státy americké. Do protokolu, sepsaném na policii, žalobkyně uvedla, že do ČR přicestovala dne 1. 10. 2013 v doprovodu převaděče, který měl u sebe její občanský průkaz; ona sama nemá vízum ani žádný jiný doklad totožnosti. Cestovala s manželem z Libye, převaděči je během cesty rozdělili. Pokračovala sama přes neznámé státy až do ČR. Není si vědoma neoprávněného pobytu, neboť ji převaděč ujišťoval, že je vše v pořádku. Na území ČR nemá trvalé bydliště ani finanční prostředky. V případě nutnosti vycestování do Eritrey, Libye nebo Súdánu by byl ohrožen její život, jelikož po útěku z Eritrey byla pronásledována. Celá její rodina byla vyvražděna; má pouze manžela, o kterém neví, kde se nyní nachází.

Na základě výše uvedených skutečností dospěl žalovaný k závěru, že by žalobkyně mohla svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci ČR, který již narušila svým nelegálním pobytem a opakovaným nevycestováním z jejího území. Z výpovědi žalobkyně neshledal, že by byla osobou vyloučenou z aplikace ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu. Učinil proto závěr, že jsou naplněny podmínky stanovené v § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Závěrem pak žalovaný konstatoval, že s ohledem na výše uvedené je žalobkyně povinna setrvat v ZZC, maximálně však do 5. 2. 2014.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

Podle § 46a odst. 2 zákona o azylu ministerstvo rozhodne podle odstavce 1 do 5 dnů ode dne učinění prohlášení o mezinárodní ochraně cizincem, jde-li o cizince, který je zajištěn podle zvláštního právního předpisu a který učinil prohlášení o mezinárodní ochraně v zařízení pro zajištění cizinců.

Podle § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

V projednávané věci žalobkyně tvrdí, že žalovaný nedostatečně a nesprávně posoudil naplnění podmínek pro setrvání žalobkyně v ZZC, neuvedl důvody tohoto výroku, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a překročil meze uvážení v souvislosti s tvrzením, že žalobkyně představuje hrozbu pro veřejný pořádek, když nepřihlédl k tomu, že žalobkyně je na území ČR poprvé a objektivně tedy ani nemohla opakovaně nevycestovat z území ČR. Navíc se na území ČR nelegálně zdržovala pouze několik hodin a prakticky okamžitě se sama přihlásila na policii. Žalovaný ani neodůvodnil délku, po kterou je žalobkyně povinna setrvat v ZZC. Nadto došlo u žalobkyně za dobu pobytu v ZZC k výraznému zhoršení psychického stavu, pro které musela vyhledat v ZZC psychologickou pomoc.

Soud shledal výhrady žalobkyně opodstatněné, a to na základě následujících úvah.

Rozhodnout o povinnosti žadatele o mezinárodní ochranu setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dnů, nejde-li o zranitelnou osobu podle § 46a odst. 1 zákona o azylu, může žalovaný ze tří důvodů: a) nebyla spolehlivě zjištěna totožnost žadatele, b) žadatel se prokazuje padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti a c) je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Žalovaný podřadil jednání žalobkyně pod skutkovou podstatu obsaženou v § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, když nabyl přesvědčení, že by žalobkyně mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci ČR, který již narušila svým nelegálním pobytem v ČR a opakovaným nevycestováním z jejího území. Nic dalšího k naplnění tohoto zákonného důvodu pro uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců neuvedl.

Z informací policie, z nichž žalovaný při svém rozhodování vycházel, je zjevné, že žalobkyně přicestovala na území ČR dne 1. 10. 2013 a ihned následujícího dne, tj. 2. 10. 2013 se sama přihlásila na policii. Z rozhodnutí žalovaného však není patrné, na základě jakých úvah dospěl k závěru, že pouze jeden den nelegálního pobytu je nutné považovat za možné nebezpečí pro veřejný pořádek. Navíc nelze žalovanému přisvědčit ani v tom, že žalobkyně „opakovaně nevycestovala z území České republiky“. Toto tvrzení žalovaného nemá oporu ve skutkových zjištěních v řízení až dosud učiněných. Naopak z tvrzení žalobkyně (jak uvedeno výše) plyne, že je na území ČR poprvé a ihned po přicestování byla zajištěna. Objektivně tak ani nemohla opakovaně nevycestovat z území ČR. Rozhodnutí žalovaného tak postrádá řádné odůvodnění zejména ve vztahu k tomu, v jakém jednání žalobkyně lze spatřovat nebezpečí pro veřejný pořádek.

V projednávané věci žalobkyně také poukazuje na vážné zhoršení psychického stavu, k němuž došlo po umístění v ZZC. S ohledem na tuto námitku je soud nucen vyslovit

pochybnost také ohledně správnosti závěru žalovaného, podle kterého není žalobkyně osobou vyloučenou z aplikace § 46a odst. 1 zákona o azylu. Žalobkyně totiž již před policií uvedla, že ze země původu odešla, protože její celá rodina byla vyvražděna, po celou dobu byla pronásledována a v průběhu cesty (mimo jiné tři dny na moři) byla oddělena od manžela, o kterém nic neví.

Z dikce ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu plyne, že žalovaný je povinen ještě dříve než přistoupí k úvahám o uložení povinnosti cizinci setrvat v ZZC pro některý z důvodů obsažených v ustanovení § 46a odst. 1 písm. a) až c) zákona o azylu, najisto postavit, a to na základě dostatečných skutkových zjištění, zda je žadatel o udělení mezinárodní ochrany zranitelnou osobou, tedy osobou, na kterou se vztahuje některá z výjimek taxativně stanovených v uvedeném ustanovení. V daném případě osobou, která byla podrobena jiným vážným formám psychického násilí, které by podle názoru soudu, bylo-li by prokázáno, mohlo tkvít právě v okolnostech popsaných žalobkyní před orgány policie, z jejichž informací žalovaný, jak sám uvádí, vycházel. Závěr žalovaného o tom, že žalobkyně není osobou zranitelnou, tj. osobou se zvláštními potřebami tak rovněž není dostatečně odůvodněn. Absence jakéhokoli šetření ohledně psychického stavu žalobkyně (v ZZC výrazně zhoršeného) a absence jakýchkoli právních úvah v tomto směru způsobily, že ze strany žalovaného došlo k vydání nepřezkoumatelného rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

Podmínky pro vydání rozhodnutí o povinnosti žalobkyně setrvat v zařízení pro zajištění cizinců tak splněny nejsou. Zcela pak chybí odůvodnění výroku o délce doby, po kterou je žalobkyně povinna setrvat v ZZC. Proto soud rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení, pokud budou splněny podmínky, vydá žalovaný rozhodnutí nové, které řádně odůvodní, přičemž se bude řídit právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Tento rozsudek bude účastníkům řízení doručen do 24 hodin od jeho vydání.

O náhradě nákladů rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně, jakožto úspěšná účastnice by měla právo na náhradu nákladů řízení. Soud však zjistil, že jí v tomto řízení žádné náklady nevznikly a proto rozhodl jak uvedeno pod bodem II. tohoto rozsudku. Žalovanému jako neúspěšnému účastníkovi právo na náhradu nákladů nenáleží.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 1. listopadu 2013

JUDr. Věra Šimůnková, v.r.
samosoudkyně

Rozsudek byl vyhlášen dne 1. 11. 2013 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].

Za správnost: Nešporová